

**„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!”
(Evrei 13:8)**

SCRISOARE CIRCULARĂ

decembrie 2002

Dragi frați și surori din întreaga lume, vă transmit salutări din inimă în scumpul Nume al lui Isus Hristos, cu acest cuvânt din Apocalipsa 3:21:

„Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” În fiecare din cele șapte mesaje, făgăduința este adresată biruitorilor. Cine sunt aceia care vor primi suprema onoare de a șede cu El pe tronul Său? Puternicul Biruitor, care a murit la Golgota și a înviat, a dat acest model: *„... după cum și Eu am biruit”* tuturor acelor care vor birui. La deschiderea cărții pecetluite este scris: *„Nu plânge: Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei.”* - Apocalipsa 5:5. EL a biruit totul: moartea, pe Satan și iadul, și a înviat biruitor.

Mesajele adresate celor șapte biserici au o natură profetică referitoare la Planul de mântuire. Mesajele conțin atât cuvinte de laudă, cât și cuvinte de muștrare, transmise de către îngerul respectiv credincioșilor în general. Totuși, făgăduința este dată întotdeauna doar biruitorilor. Ei sunt aceia care ascultă ceea ce zice Bisericilor Duhul. Ei îl biruie prin Cuvânt pe dușmanul învins, așa cum a făcut și Domnul în ceasul încercării Lui. Din cauza acestui punct de foarte mare importanță, aici putem folosi cuvântul „Șelah”, așa cum îl găsim deseori în Psalmi. Acest cuvânt înseamnă: „a te opri și a te gândi la ceea ce a fost spus și citit”. Aici întâlnim o lecție foarte mare. Dușmanul vine întotdeauna cu Cuvântul, cu „este scris”, dar îl scoate din context și îl aplică în mod greșit. Ispitirea Domnului nostru a fost o încercarea directă a Cuvântului. Acestei încercări îi sunt supuși astăzi credincioșii adevărați. Ei trebuie să descopere viclenia dușmanului, iar dacă el spune: „Este scris”, ei vor trebui să răspundă cu: „De asemenea, este scris”, să i se împotrivescă și

să îl alunge. Noi trebuie să fim așa cum a fost Domnul. EL a fost Cuvântul făcut trup, și de aceea a folosit corect Cuvântul scris, aplicându-L ca și Cuvânt descoperit pentru a-l birui pe dușman. În final, satan a trebuit să renunțe și să plece de la El (Matei 4). Cuvântul trebuie să devină acum o realitate vie, iar Cuvântul descoperit o realitate trăită în mijlocul Bisericii. Cuvântul scris nu trebuie să fie doar în gura noastră, ci trebuie să devină Cuvântul trăit. Numai atunci îl putem birui cu adevărat pe satan, astfel ca el să se depărteze de noi.

În mesajul adresat celei de-a șasea epoci a Bisericii, citim: *„Fiindcă ai păzit Cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă, că să încerce pe locuitorii pământului.”* - Apocalipsa 3:10. Acum, la sfârșit, după ce Cuvântul a fost descoperit pe deplin, ceasul încercării directe vine peste întregul pământ, pentru că acum Cuvântul și Evanghelia Împărăției sunt predicate ca o mărturie tuturor națiunilor. Unii vor fi călăuziți de Duhul de la un verset al Scripturii la altul, iar ceilalți vor scoate Scripturile din context și nu vor rezista în ceasul încercării. Rămânerea în Cuvânt conduce în înțelesul acestuia și la împlinirea lui. Interpretarea Cuvântului duce în ispită și la cădere.

După ce Mielul care a fost junghiat a luat cartea din mâna dreaptă a Celui care ședea pe scaunul de domnie, s-a auzit sunetul alăutelor, iar cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni au început să cânte o cântare nouă: *„Și cântau o cântare nouă, și ziceau: **Vrednic ești Tu să rupi cartea și să-i rupi pecețile: căci ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ.”*** - Apocalipsa 5:9,10.

Ei sunt cei răscumparați și spălați în sângele Mielului, cei întâinânduți, chemați afară de-a lungul veacurilor prin mesajul divin, curățiți și albiți. Cei ce sunt cu adevărat răscumparați umblă în smerenie pe calea Mielului prin credință și supunere. Ei poartă batjocura proprie și pe cea a lui Hristos, își poartă crucea lor și crucea lui Hristos. Deși sunt copiii ai lui Dumnezeu, ei au o viață tot atât de naturală ca și a celorlalți oameni. Ca și adevărații copiii ai lui Avraam, ei se țin tare de făgăduință și nu se împiedică de necredință. Ei trăiesc cu convingerea neclintită că Dumnezeu este mai mult decât în stare să împlinească ceea ce a făgăduit.

Biruiitorii sunt rânduiți să împărătească pe pământ împreună cu Hristos, Împăratul, după Cina nunții din slavă. În Apocalipsa, ei sunt grupați sub numele de „copilul de parte bărbătească”, care se naște din Biserică pentru a domni peste națiuni. Ei sunt aceia care cresc până „la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.” Efeseni 4:13. Pe scurt, dar în cuvinte adânci, despre biruiitori se vorbește și în Apocalipsa 12:10,11: „Și am auzit în cer un glas tare care zicea: Acum a venit mântuirea, puterea și Împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pă râșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. **Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin Cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.**” Aceeași făgăduință adresată biruiitorilor ne este arătată în Apocalipsa 2:26-27: „**Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste Neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier...**”

Noi am ajuns acum la sfârșitul timpului de har. Acest lucru îl înțelegem datorită semnelor timpului, deoarece profețiile biblice se împlinesc în fața ochilor noștri în toate domeniile și aspectele. Trebuie să fim conștienți de faptul că balaurul – care va institui puterea bisericii mondiale – va sta în curând în fața femeii – Biserica. La început, Biserica nou-testamentară a fost zidită pe temelia apostolilor și prorocilor (Efeseni2:20) și este încoronată cu învățătura celor 12 apostoli (Apoc.12:1). Acum, când ne aflăm înaintea întoarcerii lui Hristos și când Ziua Domnului cea înfricoșătoare este gata să înceapă, Dumnezeu a făgăduit să restituie toate lucrurile și să le așeze în ordinea corectă (Fapte 3:19-21). În ultimele versete ale ultimului capitol din Vechiul Testament, este scris: „**Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie...**” Apoi, Domnul Însuși a confirmat în Matei 17:11 și Marcu 9:12 această făgăduință care s-a împlinit acum. Biserica este simbolizată printr-o femeie, întrucât sămânța divină a Cuvântului a fost așezată în ea. Așa cum sămânța făgăduită a fost pusă în Maria prin zămislire, iar Fiul S-a născut, la fel Cuvântul făgăduinței este pus în Biserica din care se va naște fiul de parte bărbătească.

Biserica nu a arătat așa doar la început (Fapte 2:42), căci Ioan a văzut-o la sfârșit în aceeași stare ca la început, adusă acolo prin restituirea totală care a avut loc. În acest moment, chestiunea devine cu adevărat serioasă. Adevărații copii ai lui Dumnezeu nu cred cum doresc ei, ci cred

ceea ce a făgăduit Dumnezeu, așa ca și Avraam, părintele nostru de credință (Romani 4). Ei sunt prezentați ca fiind „copii ai făgăduinței”, cum a fost și Isaac (Romani 9:7-8; Galateni 4:23+28).

Ei cred doar **ce** și **cum** zice Scriptura. Ei recunosc că doar Cuvântul lui Dumnezeu este sămânța originală (Luca 8:11) care vine la viață în copiii Împărăției lui Dumnezeu (Matei 13:37-38). Numai în această sămânță se găsește viața lui Dumnezeu. Ei au recunoscut de asemenea că, începând din grădina Eden, fiecare interpretare a Cuvântului duce la moartea spirituală. De aceea, ei trăiesc prin fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu și îl cred așa cum este scris. Ei nu pot suferi nici o interpretare personală venită din partea cuiva. În felul acesta, ei devin biruitori ca și Fiul lui Dumnezeu, datorită Cuvântului lui Dumnezeu. Pentru ei, Cuvântul lui Dumnezeu este și Sabia Duhului, pe care ei o mânuiesc prin credința biblică în lupta împotriva dușmanului. Ei îmbracă întreaga armătură a lui Dumnezeu, fiind umpluți și încinși cu adevărul. Doar în acest fel pot ei să stingă toate săgețile arzătoare ale celui rău (Efeseni6).

Oricine poate avea o credință generală. Chiar și satan crede și se înfioară (Iacov2.19). Întreaga lume este plină de credincioși - există credincioși între evrei, între musulmani, în creștinătate, în hinduism, budism etc. Întreaga lume religioasă este plină cu tot felul de credincioși. Totuși, înaintea lui Dumnezeu este valabilă doar credința în El și în ceea ce a spus și a făgăduit El. Toate celelalte lucruri sunt religii confecționate de oameni, ne-având nici o valoare înaintea lui Dumnezeu. EL Își asumă responsabilitatea doar pentru lucrurile pe care le-a hotărât și le-a făgăduit El conform Planului Său de mântuire. Căci toate făgăduințele lui Dumnezeu, în Hristos, sunt DA și AMIN, prin noi, spre slava lui Dumnezeu (2Cor.1:20). Credința biblică valabilă înaintea lui Dumnezeu este întotdeauna legată de făgăduințele lui Dumnezeu. Numai acela care crede așa cum spune Scriptura este socotit neprihănit înaintea Lui. Numai aceia care au urechi să audă ce spune Bisericilor Duhul vor deveni acei biruitori cărora le-a fost dată ultima făgăduință: „*Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui, și el va fi fiul Meu.*” (Apoc.21:7).

TIMPUL ESTE FOARTE APROAPE

„Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți curați și să nu va poticniți până în ziua venirii lui Hristos, plini de roada neprihănirii, prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu.”

– Filipeni 1:9-11. Apostolul Pavel a fost încredințat, – și eu sunt la fel de sigur -, că iubitul Domn, care a început prin har lucrarea Lui în cei răscumpărați, o va și isprăvi. Întocmai cum Dumnezeu a încheiat lucrarea de creație în a șaptea zi, la fel va isprăvi pentru totdeauna lucrarea Sa de mântuire în al șaptelea mileniu. La începutul zilei din urmă, cunoscută nouă ca „Ziua Domnului”, și despre care se vorbește în legătură cu a doua Lui venire, ca „Ziua lui Hristos” (Fil.1:10; 2:16), va avea loc prima înviere, iar la sfârșitul ei se va produce a doua înviere. Sarcina noastră este să privim în oglinda Cuvântului pentru a ne cerceta personal înaintea lui Dumnezeu și nu să scoatem paiul din ochiul fratelui nostru, ci bârna care este în propriul nostru ochi. Numai atunci vom ști, conform Cuvântului Său, care sunt lucrurile alese. Aceasta este singura modalitate prin care poți vedea lucrurile cu claritate. Noi nu ne putem asuma riscul să trăim cu presupunerea că lucrurile sunt corecte și că totul va fi bine. Noi suntem generația care poate spune pentru prima dată, și sunt convins că este și pentru ultima dată, că: *„nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați.”* (1Cor. 15:51).

Noi trăim acum în timpul în care se aude strigătul de deșteptare (Matei 25), suntem generația care trăiește nemijlocit (direct de la sursă) vestirea Evangheliei tuturor neamurilor. După aceasta va veni sfârșitul (Matei 24:14). Următorul cuvânt se va împlini în acel timp: *„Atunci, din doi bărbați care vor fi la câmp, unul va fi luat, altul va fi lăsat. Din două femei care vor măcina la moară, una va fi luată și alta va fi lăsată.”* - Matei 24:40-41. Înainte ca Matei 25:10 să devină realitate – *„cele ce erau gata au intrat cu El în odaia de nuntă”* – celor care primesc și poartă mesajul divin, le este dăruită măsura deplină a plinății Cuvântului (Matei 24:25).

Tot ce a fost făgăduit Bisericii se poate împlini doar atunci când sosește timpul împlinirii. Chiar și situațiile și evenimentele însoțitoare trebuie să fie cele care au fost prezise. Profeția biblică trebuie văzută în împlinirea ei atotcuprinzătoare, așa cum a fost cazul la prima venire a lui Hristos. Noi avem privilegiul să trăim în acest timp în care poate fi văzută împlinirea profeției biblice: *„Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste*

lucruri, să știți că Fiul Omului este aproape, este chiar la uși.” (Matei 24:33; Marcu 13:29; Luca 21:31). Porunca acestui ceas este: **Alertă Maximă!** „*Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului Omului.*” - Luca 21:36.

La început, Domnul cel înviat a dat făgăduința celor ce sunt ai Săi: „*Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.*” (Luca 24:49). Chiar înainte de înălțarea Lui, El a confirmat făgăduința în Fapte 1:8: „*Ci voi veți primi o putere când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi și Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului.*”

În Fapte 2 vedem împlinirea acelei făgăduințe care se aplică pe întreaga perioadă a Noului Testament. De aceea este scris: „*Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeuul nostru.*” - Fapte 2:39. Preocuparea principală era puterea Duhului Sfânt care lucra ca putere a lui Dumnezeu în mădularele Trupului lui Hristos, strâns unite împreună pentru a forma un organism viu. Prin această putere au fost rânduite în Biserică slujbe și daruri. Astfel, Mântuitorul Își putea continua lucrarea prin cei mântuiți. De aceea, El a spus: „*Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.*” - Ioan 20:21. **Acum accentul trebuie pus pe puterea de transformare a învierii**, care nu doar înnoiește inima și viața, ci schimbă trupurile noastre muritoare în nemurire, după cum este scris: „*Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său care locuiește în voi.*” - Romani 8:11.

Întreaga fire așteaptă descoperirea fiilor lui Dumnezeu, iar noi așteptăm răscumpărarea și schimbarea trupurilor noastre (Romani 8:18-27). Această nădejde nu înșală, „*pentru că dragostea a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat.*” (Romani 5:5).

Dragostea lui Dumnezeu este cea mai mare. Dumnezeu este dragoste. Prin Duhul Lui, care este natura ființei Lui (1Cor. 2:6-10), El locuiește în ai Săi, și prin ei Își poate trăi viața Sa descoperindu-Și calitățile. Numai dacă textul: „*am fost răstignit împreună cu Hristos...*” devine adevăr în noi, va fi adevărat și cuvântul: „*...și trăiesc...dar nu mai*

trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2:19-21) și continuarea: „*Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El.*” - Romani 6:8. Dragostea lui Dumnezeu a fost descoperită pe crucea de la Calvar prin jertfa Fiului lui Dumnezeu pentru toți fiii și fiicele lui Dumnezeu. În această dragoste sunt descoperite împăcarea și iertarea. Oricine nu trăiește cu adevărat și până la sfârșit împăcarea și iertarea, nu a murit încă cu Hristos și mai este de fapt o persoană înșelată, indiferent cine ar fi. Oricine trăiește în vrajbă (neîmpăcat) și practică dușmănia **aici**, nu va avea un loc **acolo**, pentru că el pune deoparte, pentru sine, Crucea cu totală împăcare și iertare, călcând în picioare Sângele legământului. Oricine nu trăiește practic rugăciunea *Tatăl nostru*, ABC-ul fiecărui credincios, nici n-are nevoie să se roage astfel. În ea mai este încă scris: „*Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.*” (Matei 6:14, 15).

Numai dragostea desăvârșită va intra acolo. În 1 Corinteni 13 ne este spus despre darurile Duhului. Chiar dacă cineva ar vorbi în limbi omenești și îngeresti, dacă ar avea darul prorociei și ar cunoaște toată știința, dacă ar avea credință, încât să mute și munții, și nu ar avea dragostea lui Dumnezeu, toate acestea nu i-ar folosi la nimic. Versetele de la 4 până la 7 ne descriu natura dragostei divine în viața practică. Noi nu suntem chemați doar să iertăm vina și păcatul comise de unul împotriva celuilalt, ci chiar greșelile pe care noi le-am făcut în relația cu alții. Nu trebuie să ținem în socoteală păcatul sau greșeala nimănui, ci mai degrabă să ne conformăm cu cele scrise: „*Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.*” (Efeseni 4:31-32). Noi trebuie să fim atenți ca nici un fel de amărăciune să nu se ridice în interiorul nostru – aceasta fiind rădăcina tuturor lucrurilor rele. Doar dacă aceste cuvinte devin realitate în viața noastră, noi suntem părtași ai firii dumnezeiești și putem pe bună dreptate avea încredere că vom participa la Răpire. Noi trebuie să ne întoarcem la dragostea dintâi și să o trăim într-un mod practic.

RENAȘTEREA CELEI DE-A PATRA ÎMPĂRĂȚII MONDIALE

În timpul celui de-al Treilea Reich se putea auzi cântându-se: „Astăzi ne aparține Germania, iar mâine întreaga lume”. Acum, în timpul celei de-a patra împărății, aceasta ar putea suna în felul următor: „Astăzi ne aparține Europa, iar mâine, întreaga lume va fi a noastră”. Prorocul Daniel a văzut în vedenii cum veneau aceste imperii unul după altul. Lui i-au fost prezentate partea istorică și partea politică într-o vedere panoramică. Derularea a început cu împărăția babiloniană (606-536 î.H), după care au urmat împărăția medo-persană (până în anul 330 î.H), împărăția greacă (până în anul 30), și, în final, urmând cursul profetic, a apărut Împărăția romană. Aici nu putem să intrăm în alte detalii. În capitolul 2:31-44, prorocul descrie în mod deosebit această ultimă împărăție: „*Va fi o a patra împărăție, tare ca fierul; după cum fierul sfărâmă și rupe totul, și ea va sfărâma și va rupe totul, ca fierul care face totul bucăți.*” Această împărăție are puterea de fier a națiunilor industrializate vestice și fragilitatea lutului, care este folosit ca termen comparativ pentru economia instabilă a statelor est-europene. Simbolic, el a văzut aceasta sub forma unui corp omenesc, de la cap până la piept și brațe, coapse și picioare, până la fluierile picioarelor și cele zece degete. Această uniune va avea doar o durată de timp determinată, așa cum fierul și lutul nu se pot uni, dar se vor alipi („a adera” este termenul la modă) pentru a forma puterea hotărâtoare a timpului de sfârșit. Aceasta va avea loc înainte ca Dumnezeu să-Și așeze Împărăția Sa pe pământ, iar toți cei care se unesc constituind această ultimă putere mondială vor fi distruși. Piatra, cunoscută de noi ca „piatra din capul unghiului”, și care este și „piatra de încheiere”, va zdrobi și va nimici ultima putere mondială fără ajutorul vreunei mâini omenești (2:34-35).

În capitolul 7, prorocul face o descriere detaliată a acestei a patra împărății: „*După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte, și iată că era o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică; avea niște dinți mari de fier, mânca, sfărâma și călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai*

*înainte, și avea zece coarne...în urmă am dorit să știu adevărul asupra fiarei a patra, care se deosebea de toate celelalte și era nespus de grozav: avea dinți de fier și gheare de aramă, mânca, sfărâma și călca în picioare ce rămânea...el mi-a vorbit așa: **Fiara a patra este o a patra împărăție care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfâșia tot pământul, îl va călca în picioare și-l va zdrobi. Cele zece coarne înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărați. Iar după ei se va ridica un altul care se va deosebi de înaintașii lui, și va doborî trei împărați.**” - versetele 7, 19, 23, 24.*

Oricine cunoaște profetia biblică va înțelege că aceste capete simbolizează conducerea și stăpânirea, iar coarnele au rolul de a executa lovitură în luptă, simbolizând și puterea spirituală. În Vest s-a format grupul celor 7 – „G7” –, care are în componență statele cele mai puternic dezvoltate din punct de vedere economic de pe pământ. Rusia este acceptată ca al optulea stat, dar fără să aibă competențe decizionale. În Apocalipsa 13:1-10, găsim de asemenea o descriere a ultimei puteri mondiale. Balaurul însuși îi va da acestei fiare scaunul său de domnie, puterea și o stăpânire mare (v.2).

Așa cum Dumnezeu Și-a ales un oraș pe pământ din care El să stăpânească, adică Ierusalimul, tot așa satan a ales Roma ca și cartier general din care conduce lumea. Constelația politică și religioasă a ultimei împărății mondiale este descrisă cu claritate în profetia biblică, în capitolele 17 și 18 ale Apocalipsei. Tabloul biblic în care curva cea mare stă pe fiară este foarte clar. Puterea religioasă călărește puterea politico – lumească, ținând frâiele în mâinile ei. Întreaga constelație este numită „Babilonul cel mare”. Cele șapte capete joacă rolul conducător și fac trimitere la cei șapte munți unde își are reședința această putere politico-religioasă ce exercită putere politică. Al optulea este „vicarul” (locțiitorul), reprezentantul întregii lumi religioase și politice, și care, politic vorbind, aparține celor șapte. Cele zece coarne, state, trebuie să li se alătore și să pună la dispoziția fiarei puterea lor până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu (v.12-18) .

În prezent, zece state candidate din fostul bloc estic sunt pe punctul de a se alătura Alianței Vestului și vor deveni membri cu drepturi depline până la 1 mai 2004. Prima conferință a NATO din acest an, desfășurată la Praga în zilele de 22 – 23 noiembrie, are desigur o semnificație istorică. Până și Rusia este invitată de către politicienii de la

Bruxelles să se alăture Uniunii Europene. La Sankt Petersburg, președintele Statelor Unite, George W. Bush, a avut o întrevvedere cu liderul de la Kremlin, Vladimir Putin, chiar după încheierea reuniunii NATO de la Praga. Profețiile biblice se împlinesc chiar sub ochii noștri. Le vedem și le trăim. Chiar și din punct de vedere al dezvoltărilor politice, noi suntem aproape de sfârșit. Identitatea reală a celor zece coarne va deveni cunoscută numai către sfârșit, când acestea nu își vor utiliza forța de luptă doar la nivelul solului, ci vor avea capacitatea de a o arde cu foc pe curvă (Apocalipsa 17: 16-18). Un moment decisiv va fi acela când Israelul se va alătura Uniunii Europene, după cum a propus Netanjahu în prima conferință de presă din noiembrie 2002, după ce a fost proaspăt numit în funcția de ministru al afacerilor externe în cabinetul Sharon. Acest lucru se va face prin încheierea unui legământ de șapte ani, așa cum s-a procedat și în cazul Tratatului de la Oslo. Conform cu Daniel 9:27, acest legământ de șapte ani va fi rupt după trei ani și jumătate.

Începând cu 1 ianuarie 2002, în Uniunea Europeană circulă moneda unică. Trei sute optzeci de milioane de oameni de pe bătrânul continent plătesc cu aceeași monedă. A patra împărăție mondială devine o realitate, conducând întreaga lume cu o mână de fier prin intermediul rezoluțiilor ONU. Pentru moment, chiar și după unirea Europei, Statele Unite conduc ca și putere mondială sub un cuvânt-cheie „războiul antiterorist”. În final, Europa Unită va prelua conducerea mondială, pentru că în ea sunt contopite puterea religioasă, puterea politică și cea economică.

Demn de atenție este și faptul că în încercarea de a-și demonstra suveranitatea statală, Vaticanul a emis un total de 65.000 de monede Euro având chipul papei bătut pe ele, și asta în ciuda protestelor Băncii Centrale Europene. Cele opt monede diferite nu sunt puse în circulație liberă. Colecționarii plătesc deja peste 500 de Euro pentru întregul set de monede care are valoarea nominală de 3,88 Euro. Aceasta arată marea admirație pentru persoana papei, cel care în 1989 a demolat lumea comunistă și a unificat Europa sub dominația catolico-creștină. Toți cunoscătorii fenomenului știu despre rolul principal jucat de Vatican în unirea Germaniei de Est cu cea de Vest, în unirea Europei, cât și în procesul de globalizare în scopul unificării comunității mondiale pentru realizarea unei Noi Ordini Mondiale. Încă de la înființarea lor, SUA au încercat să stabilească o Nouă Ordine Mondială, așa cum apare scris pe

bancnota de un dolar în limba latină: NOVUS ORDO SECLORUM. SUA vor trebui însă să se mulțumească în cele din urmă cu poziția a doua, întrucât noua ordine mondială pe cale de apariție va deposeda America de statutul de putere mondială numărul 1.

O importanță deosebită are și groaznicul eveniment petrecut la 11 septembrie 2001 în SUA, atunci când teroriștii islamiști au ucis piloții și au dirijat avioanele de pasageri înspre Turnurile Gemene ale complexului World Trade Center din New York. Preocuparea președintelui american este să-i ia pe toți „la bord” în lupta lui împotriva terorismului. O configurație cu totul specială este în curs de formare. Unii i se alătură de bună voie, iar ceilalți o fac la presiuni politice sau sub „presiunea petrolului”. Din moment ce ne aflăm în timpul sfârșitului, trebuie de asemenea să privim spre profețiile ce se referă la acest timp de sfârșit, deoarece unele evenimente istorice au fost scrise acolo cu mult timp înainte.

Dacă ne referim la Irak, principala problemă o reprezintă fluviul Eufrat. Acesta izvorăște din Turcia, curge pe întreg teritoriul Irakului, trece pe lângă Bagdad, prin centrul Mesopotamiei, prin Ur din Haldeea și regiunea Basra, vărsându-se în Golful Persic. Acolo – în locul unde a fost Paradisul și leagănul umanității, unde a trăit Avraam – sunt legați cei patru îngeri ai judecății, așteptând să fie dezlegați pentru a ucide a treia parte din omenire. „...și zicând îngerului al șaselea care avea trâmbița: *Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați la râul cel mare, Eufrat! Și cei patru îngeri care stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul acela, au fost dezlegați ca să omoare a treia parte din oameni.*” (Apocalipsa 9:14-15).

Acolo, în Paradis, satan a reușit să aducă primele ființe umane sub influența sa. În acel loc a început tragedia umană sub stăpânirea directă a lui satan. În aceeași regiune, satan va aduce împreună toate împărățiile Nordului, le va uni cu cele din Răsărit și va ataca Israelul. Acela este momentul când lumea întreagă va fi în flăcări, și în mod special SUA, care stă de partea Israelului.

Israelul este din nou în centrul preocupării politice mondiale. Atenția este îndreptată în special asupra Ierusalimului, cu Muntele Templului, loc în care Avraam l-a jertfit pe Isaac (Geneza 22). Această bucată de pământ cumpărată de David de la Ornan Iebusitul cu 60 de

șekeli de aur (1Cronici 21:25) este suprafața pe care Solomon a construit Templul (2 Cronici 3:1).

Oricine primește o scrisoare timbrată în Irak, va putea vedea pe timbru imaginea președintelui irakian având o armă în mână și stând înaintea Domului Stâncii de pe Muntele Templului din Ierusalim. Indiferent de acțiunile pe care le vor întreprinde SUA, ONU sau UE, Israelul și Muntele Templului vor rămâne mărunț discordanței până la sfârșit. Nici chiar bine-intenționatele rugăciuni ale credincioșilor adevărați nu vor schimba cursul planului hotărât dinainte pentru timpul sfârșitului. Chiar la sfârșit, adică la timpul noului început, se va împlini acest cuvânt: „*În vremile de pe urmă muntele Casei Domnului va fi întemeiat tare ca cel mai înalt munte, se va înălța deasupra dealurilor, și popoarele vor veni grămadă la el.*” - Mica 4:1. Dacă acum se pregătesc lucrurile pentru marea tragedie ce va avea loc după Răpire, atunci cât de aproape trebuie să fie Răpirea Bisericii – Mireasă! A fi pregătit și a fi gata este porunca ce trebuie urgent îndeplinită în acest ceas. Dorința și rugăciunea noastră trebuie să fie aceea de fi *socotii vrednici a scăpa de toate aceste lucruri care au să se întâmple.*

Observând toate aceste lucruri care se petrec acum în Europa, în Israel, în Orient și în întreaga lume și văzând împlinirea profeției biblice, putem spune de repetate ori: „*Astăzi s-a împlinit această Scriptură înaintea ochilor noștri*”. În mijlocul creștinilor credincioși biblic, care au recunoscut cu adevărat timpul și mesajul, strigătul – „*Maranata! Vino, Doamne Isuse!*” – trebuie să devină din zi în zi tot mai puternic.

BISERICA ȘI URA EI ÎMPOTRIVA EVREILOR

Începând din anul 1948, când a fost declarat stat, Israelul nu a încetat să apară aproape zilnic în jurnalele de știri. Acestea prezentau informații despre cel mai teribil holocaust în care au fost exterminate șase milioane de vieți, între care 1,5 milioane erau copii. Un astfel de genocid nu poate fi pur și simplu îngropat în istorie ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Subiectul Holocaustului a fost reflectat în paginile a peste 50.000 de mii de publicații din întreaga lume. Unele din aceste publicații au avut îndrăzneala să prezinte rolul și răspunderea avute de biserica Romei și, în special, de Pius al-XII-lea, numit și „papă al războiului”, în chestiunea

Holocaustului. Rolf Hochhuth, dr. Karlheinz Deschner, Daniel Goldhagen și John Cornwell, pentru a menționa doar câțiva, au privit în spatele cortinei de purpură, încercând să arunce lumină asupra acestei probleme, dar acesta este cel mai periculos lucru pe care cineva îl poate face. Spun acest lucru din cauza faptului că biserica Romei se vede pe sine ca unica instituție divină și legitimă, înființată pe pământ de Hristos Însuși. Ea pretinde că nu există mântuire în afara bisericii și numai acela care are biserica ca mamă, Îl are pe Dumnezeu ca și Tată. Biserica ridică pretenția că este zidită pe Petru, cel mai mare dintre apostoli, și toată lumea trebuie deci să aparțină de ea. Pe lângă acestea, biserica crede propriile învățături despre succesiunea apostolică și, mai mult decât atât, de la momentul proclamării dogmei infailibilității papale în 1870, papii s-au arătat ca reprezentanți ai lui Dumnezeu pe pământ, ca Vicarius Filii Dei, locțiitor al lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, domnind pe pământ.

Biserica Romei a făcut greșeli evidente, care nu vor putea fi corectate niciodată. Isus Hristos a spus: „*Împărăția Mea nu este din lumea aceasta*”. EL a mai spus: „*Pe această piatră voi zidi Biserica Mea*”. EL nu a spus niciodată: „Pe tine, Petru, voi zidi Biserica Mea!” Adevărata Biserică a fost zidită pe descoperirea lui Isus Hristos, veșnica Stâncă a mântuirii. Dezvoltarea nefastă a Bisericii a început cu minciuna despre așa-zisul „dar al lui Constantin”, prin care se presupune că Biserica ar fi primit drept de proprietate. De fapt, biserica Romei nu este zidită pe Hristos, la fel cum nu sunt zidite nici celelalte biserici la care găsim aceeași pretenție. Biserica Romei există numai din secolul al patrulea. În timpul lui Pavel, credincioșii din Roma aveau doar adunări de casă, cum se întâmpla și în celelalte orașe. Apostolul a petrecut doi ani acolo învățând Cuvântul lui Dumnezeu într-o locuință luată cu chirie (Fapte 28:30-31).

Nici Biblia și nici istoria bisericii nu ne relatează despre vreo călătorie pe care apostolul Petru s-o fi făcut la Roma. Prezența lui la Roma ar fi fost un eveniment de senzație, de care cu siguranță am fi aflat. Conform scrierilor vremii, la Roma a fost prezent doar un vrăjitor, numit Simon Magul, despre care se spune că ar fi și executat un număr de magie înaintea Senatului Romei. Întreaga istorie a bisericii catolice este de fapt numai o colecție de legende. Adevărul este că nu se poate vorbi despre existența bisericii catolice decât după Consiliul de la Niceea. Până atunci nu se cunoaște decât despre dezvoltarea a aproximativ 130 de direcții în

cadru creștinismului. Între anii 54 și 312/313 d.Hr., creștinii au fost în general supuși persecuțiilor venite din partea cezarilor romani. Aceste persecuții au început în timpul lui Nero și s-au încheiat în timpul lui Dioclețian, cel mai crud dintre toți împărații. Până în acel moment, evreii ce trăiau în Imperiul Roman aveau un statut special. Erau scutiți de participarea la diferite sărbători dedicate unor idoli. În anul 324, împăratul Constantin s-a autodeclarat „Vicar al lui Hristos”, „Stăpânul statului”, „Domnul bisericii”, „Pontifex Maximus” (Mare Preot, n. trad.). În același an a dat ordinul prin care capitala imperiului era mutată la Constantinopol, renunțând la Roma ca și capitală. În anul 325, Constantin, un criminal multiplu, a organizat Consiliul de la Niceea. Doar în anul 440, papa Leon I a acordat Romei și statutul de capitală spirituală, dar numai din anul 756 d.Hr ea a devenit efectiv centrul bisericii statale.

Dacă vorbim despre persecuția împotriva evreilor, aceasta a început în secolul al IV-lea al epocii creștine. Toți așa-zii „părinți ai bisericii” au venit din păgânism, și fiecare din ei i-au urât pe evrei, așa cum sunt consemnate faptele în istoria scrisă. Ei i-au acuzat pe evrei că sunt ucigași ai lui Hristos, pentru ca apoi să meargă până acolo, încât să-i numească „ucigași de Dumnezeu”. Ura față de evrei a mers atât de departe, încât s-a ajuns la afirmații de felul: „ Oricine ucide un evreu, răzbună moartea lui Hristos” și „ Pentru că evreii L-au ucis pe Mesia, Neamurile au fost lipsite de Mântuitor și mântuire.” De fapt, ei au depășit toate limitele atunci când au afirmat că Vechiul Testament aparține unor evrei lepădați, iar pe cel Nou l-au înțeles greșit și l-au re-interpretat. În opoziție față de UNICUL Dumnezeu adevărat, pe care Vechiul Testament îl menționează de peste 6000 de ori ca Elohim – YaHWeH, ei au inventat o dumnezeire tri-personală. Nici Vechiul, nici Noul Testament nu spun nimic despre o „tri-unitate”. Inventatorii trinității au fost în același timp cei care au generat ura împotriva evreilor, ură care a devenit evidentă mai târziu prin acele groaznice consecințe pe care le cunoaștem.

Evreul Daniel Goldhagen, despre care am auzit recent prin publicarea noii sale cărți „Biserica catolică și Holocaustul”, sugerează că Isus și apostolii Săi au predicat ura împotriva evreilor. El este de părere că Evangheliile și Noul Testament ar conține 450 de texte ce instigă la ură împotriva evreilor. Aceasta este o declarație înspăimântătoare și total falsă. Când Isus S-a adresat fariseilor împietriți, El le-a spus în față ce erau și din ce duh veneau. Dar El nu S-a adresat niciodată astfel poporului

evreu în întregime sau urmașilor acestuia. Dacă Ioan Botezătorul sau Domnul Isus și-ar fi desfășurat slujbele în Statele Unite, de exemplu, sau în oricare altă țară, ei le-ar fi spus fariseilor „locali” exact aceleași lucruri pe care le-au spus atunci conducătorilor spirituali, care duceau poporul în rătăcire. Este un lucru foarte trist dacă un evreu emite o astfel de judecată prin care părinții bisericii iau locul lui Isus și al apostolilor, iar Noul Testament este înlocuit cu tâlcuirile și formulările pe care le-a dat biserica. Biserica catolică a adoptat sistemul de gândire al părinților bisericii și de aceea este vinovată de a fi vărsat mult sânge nevinovat.

Vaticanul este un stat în interiorul altui stat, având relații diplomatice cu state de pe tot globul prin ambasadori și diplomați, plasați în funcții în diferite instituții politice internaționale de anvergură. Goldhagen acuză tăcerea papei Pius XII din timpul Holocaustului. El nu s-a gândit la faptul că Eugenio Pacelli, care mai târziu, în martie 1939, a devenit Papa Pius XII, fusese ambasador al Vaticanului în Germania între primul și al doilea război mondial, timp de 13 ani, și că a avut un rol important în politica Germaniei din acea perioadă. El era la Munchen în 1923, când a avut loc lovitura de stat organizată de Hitler. Când Hitler a ajuns la putere în 1933, Pacelli era ambasador papal la Berlin. Se pare că dl. Goldhagen și cei mai mulți care se ocupă de acest subiect legat de Holocaust nu au informații suficient de complete despre cauzele care au stat la baza Holocaustului.

Salutul „Heil Hitler” nu provenea de la atești, comuniști sau socialiști – aceștia fuseseră deja trimiși la închisoare. Cunoscătorii atribuie acest salut preoției romane, care aștepta ca Hitler să salveze biserica de amenințarea reprezentată de stalinism și bolșevism. Așanumitele „profeții de la Fatima” au fost supuse atenției Papei Pius al-XI-lea în 1929 și au adâncit temerile bisericii vizavi de amenințarea adusă de comunism. În acele profeții, Rusia este amintită de mai multe ori. Da, există oameni care au mai multe informații „de culise” decât cei care au devenit celebri prin publicațiile lor. În țările protestante din Scandinavia nu au existat ghetouri pentru evrei. Acest lucru nu este o întâmplare. Libertatea religioasă și toleranța au dominat de secole în acele țări. Era o continuare a practicilor pe care oamenii de stat din Prusia protestantă le aplicaseră de sute de ani. Ei au permis tuturor celor persecutați de biserica romană să găsească refugiu în țările lor. Evreii, valdenzii, hughenoții, toți erau bine primiți. Lagărele de concentrare au fost amplasate în țări cu

populație mixtă, dar „taberele morții”, în care se aplica „soluția finală”, toate au fost situate în Polonia, o țară puternic catolică. În mod deosebit a devenit cunoscut infamul lagăr de la Auschwitz/Oswiecim.

SFÂRȘITUL: VIZIBIL LA ORIZONT?

Suntem recunoscători pentru toate ușile deschise și pentru posibilitățile nelimitate de a răspândi ultimul mesaj. Noi așteptăm restituirea deplină. Lucrurile cele mai bune urmează să vină, iar cele mai mărețe ne stau încă înainte. Mărețele lucruri au loc întotdeauna când Domnul cel credincios împlinește planul voii Sale. Fie că a fost vorba despre chemarea afară a poporului Israel prin Moise sau de intrarea în țara făgăduită în timpul lui Iosua, supranaturalul are loc întotdeauna pe pământ în mijlocul poporului lui Dumnezeu, atunci când Domnul Își împlinește făgăduințele. Împlinirea lor are loc mereu în timpul unei cercetări puternice venită din partea lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat la începutul Noului Testament. Fie că s-a întâmplat prin slujba lui Ioan Botezătorul, fie în slujba incomparabilă a Domnului nostru sau în Biserica de la început prin apostoli, de fiecare dată Dumnezeu a lucrat în mod supranatural pentru a-Și duce Panul la îndeplinire.

Aceleași lucruri s-au întâmplat odată cu începutul slujbei unice a fratelui Branham. Socotesc ca un mare privilegiu faptul că timp de 10 ani, respectiv din 1955 până în 1965, l-am putut cunoaște pe el și slujba lui confirmată în mod supranatural. Eu sunt cu adevărat un martor ocular și auditiv al lucrării supranaturale a lui Dumnezeu. El era prorocul făgăduit, așa cum am arătat pe baza Scripturii în alte publicații. Ceea ce i s-a spus din norul supranatural în 1933, se împlinește astăzi în toată lumea, sub ochii noștri: *„Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premergea întâia venire a lui Hristos, la fel mesajul care îți este dat ție va merge înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos.”*

Omul lui Dumnezeu ne-a dezvăluit cuvintele care i-au fost spuse în 11 iunie 1933, în jurul orei 14:00, în prezența a aproximativ 4000 de persoane. El a repetat cuvintele care i-au fost spuse în timp ce era pe cale să boteze a 17-a persoană. În multe predici, el a făcut referire la această trimitere accentuând următoarele cuvinte, în scopul eliminării oricăror neînțelegeri: *„Nu că eu voi premerge, ci mesajul va fi cel care va merge înaintea*

celel de-a doua veniri a lui Hristos". Noi acceptăm și primim din toată inima slujba rânduită în mod divin a lui William Branham. Lucrurile pe care le respingem categoric sunt idolatrizarea persoanei lui și toate învățăturile ne-biblice și interpretările greșite ale afirmațiilor făcute de el. Pentru noi este valabil pentru totdeauna numai ceea ce este scris în Biblie, căci numai ce este scris acolo este Cuvântul lui Dumnezeu, sămânța originală. Noi am fost aduși înapoi la Cuvântul care a fost la început. Noi respingem odată pentru totdeauna pretenția conform căreia ar fi fost făcute descoperiri speciale, care trec peste Cuvântul scris. În Sfintele Scripturi avem totul ca și într-un testament la care nu se mai poate adăuga nimic (Apocalipsa 22).

„Nou fabricatele” interpretări au condus mereu spre o predicare a unei cu totul alte evanghelii. Aceste două lucruri se repetă de fiecare dată: Fiul Omului seamănă sămânța bună, Cuvântul lui Dumnezeu (Luca 8:11). De îndată ce oamenii nu mai veghează și adorm, vine vrăjmașul și seamănă sămânța interpretărilor sale. Ambele semințe răsar, ambele primesc aceeași ploaie și aceeași căldură a soarelui. Aceeași lumină le luminează pe amândouă, fiind pe același câmp, și sunt binecuvântate în același fel. Diferența nu o face lumina soarelui și nici ploaia de binecuvântări, ci soiul seminței. Fiecare sămânță se reproduce după soiul ei. Sămânța bună este Cuvântul lui Dumnezeu din care se nasc copiii Împărăției lui Dumnezeu. Sămânța vrăjmașului este foarte asemănătoare grâului, dar, de fapt, este neghină. Ambele cresc una lângă cealaltă, atât de aproape, încât dacă ar fi cu puțință, i-ar înșela chiar și pe cei aleși. Toți frații care îl folosesc pe fratele Branham ca etichetă, făcând apel la numele și afirmațiile sale, fără a considera doar Cuvântul lui Dumnezeu ca sămânță – dând mai departe propriile lor interpretări și învățături speciale în locul Cuvântului – sunt înșelați de Satan și îi înșeală și pe ceilalți. Aici găsim și explicația pentru existența unei invidii și uri atât de mari care duc până la discreditarea unui frate în toate modurile posibile, faptă comisă de cei care urmează calea lui Cain (1Ioan 3:11-12). Ei evită abil însărcinarea divină pentru acest timp, însărcinare care nu putea să se încheie nicidecum prin plecarea „acasă” a profetului. În acest fel, ei trăiesc în propria lume a trecutului. Ei nu înțeleg că, după încheierea slujbei profetice, mesajul care i-a fost încredințat prorocului trebuia să fie predicat tuturor națiunilor lumii. Acum este timpul chemării afară și al pregătirii Bisericii Mireasă. S-ar putea pune și întrebarea: cine a fost cel

folosit cel dintâi după plecarea fratelui Branham ca să ducă mesajul timpului de sfârșit, conform unei chemări directe, în Europa, Asia, Africa și apoi în întreaga lume?

La ce le-ar fi folosit oamenilor dacă ei ar fi făcut un idol din Ioan Botezătorul? Toți aceia care au primit mesajul lui pregătit, L-au urmat apoi pe Domnul Isus în slujba Lui. Iar cei care L-au urmat până la înălțarea Lui la ceruri, au fost de asemenea prezenți la revărsarea Duhului Sfânt, fiind îmbrăcați cu putere de sus, pentru ca Scriptura să se împlinească. Același Domn care a spus prin prorocul Amos cuvântul: „Nu, Domnul, Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi, proroci!” (Amos 3:7), a spus și cuvântul: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului.” (Amos 8:11) Același Domn care i-a spus profetului Său, în Jeffersonville, să depoziteze hrana, este același Domn care aproape concomitent i-a spus slujitorului Său în 2 aprilie 1962: „Depozitează hrana, căci va veni o mare foamete. Atunci vei sta în mijlocul poporului pentru a împărți hrana.” Într-o ordine exactă a cuvintelor, același Domn a confirmat chemarea primită prin gura profetului Său în 3 decembrie 1962, în prezența lui Fred Sothmann și a lui Banks Wood. El a mai spus: „Hrana pe care trebuie să o depozitezi este Cuvântul făgăduit pe care Domnul l-a descoperit pentru acest timp.” Apoi, după o pauză de câteva momente, a adăugat: „Frate Frank, așteaptă cu împărțirea hranei până vei primi și restul hranei!” Dumnezeu Însuși a vegheat ca această hrană spirituală, Cuvântul descoperit, așa cum a ieșit din gura profetului Său, să fie păstrat pe benzi magnetice. Din 1958 până în decembrie 1965, când el a fost luat la Domnul, eu am primit fiecare predică ținută de fratele Branham în SUA. În acest fel am putut ca, în paralel cu derularea slujbei lui, să depozitez hrana spirituală și să aștept ca restul de hrană să fie dat prin ultima lui predică din decembrie 1965. Imediat după aceea, în 1966, am început să împart acest mesaj. Nu zece, douăzeci sau treizeci de ani mai târziu! Care este omul acela care ar îndrăzni să nege ceea ce Dumnezeu a făcut pe întregul pământ? Până în ziua de astăzi mi-am dat cu credincioșie silința, am pus puterea și timpul meu în slujba Domnului, conform trimiterii pe care El mi-a dat-o în 2 aprilie 1962, în zorii zilei. Nici măcar o singură dată nu i-am lovit pe tovarășii mei de slujbă, nici nu am vorbit rău despre vreun frate; în nici o predică sau în scris nu am defăimat pe vreunul și nu am distrus în nici un

fel reputația cuiva. Niciodată nu am gândit: „*Stăpânul meu zăbovește să vină*”. Am știut și am înțeles încă de la început că nu pot tolera nici una din așa-zisele descoperiri deosebite, deoarece respect ca valabil numai Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Nu pot proceda altcumva. Această procedură se datorează chemării mele, căci Domnul Însuși mi-a spus: „*Te voi trimite în alte orașe ca să predici Cuvântul Meu*”. Cuvintele mărturiei mele sunt tot atât de adevărate ca și cele ale lui Pavel din Faptele apostolilor. Hrana spirituală este Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu, nu interpretările și răsucirile lui. Așa cum mana venea direct de la Dumnezeu din cer, tot așa este și cu toate tainele cuprinse în Cuvânt, descoperite armonios în toată Scriptura. Dar, de exemplu, dacă cineva îndrăznește să modifice singularul din Apocalipsa 10:7 și să-l transforme în plural, schimbând astfel „taina lui Dumnezeu” în „tainele lui Dumnezeu”, atunci aceasta este o re-interpretare, o falsificare care trebuie condamnată înaintea lui Dumnezeu. Acolo este scris că: „*se va sfârși taina lui Dumnezeu*”, nu „*se vor sfârși tainele lui Dumnezeu*”. Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită (Coloseni 2:2-3 ș.a.). Nu-mi voi da consimțământul nici măcar pentru o clipă dacă Cuvântul lui Dumnezeu este schimbat.

Fiecare re-interpretare este o falsificare ce își are originea într-un duh de minciună, chiar dacă ar fi declarată descoperire deosebită. Acest criteriu se aplică și în cazul multelor așa-numite „învățăături ale tunetelor”. În Biblie nu este scris nimic despre o „învățătură a tunetelor”. Așa-zisa „descoperire a celor șapte tunete” nu există, întrucât nu este nici o făgăduință pentru ea. Este doar o vorbărie goală. O spun din nou pe baza autorității Cuvântului lui Dumnezeu: cele șapte tunete din Apocalipsa 10 își vor face auzite glasurile lor în momentul în care Domnul, ca Înger al Legământului, coboară și Își așează un picior pe pământ și celălalt pe mare, strigând cum răcnește un leu. Așa este scris și așa va și fi. Prin slujba profetică a slujitorului și profetului lui Dumnezeu, au fost descoperite toate **tainele** ascunse în Cuvânt, de la ceea ce s-a întâmplat în Grădina Eden și până la sfârșit.

Fratele Branham s-a referit de multe ori la acea experiență extraordinară din 28 februarie 1963, când norul supranatural a apărut și s-au auzit cele șapte puternice lovituri de tunet. În acel timp atenția era îndreptată înspre deschiderea celor șapte peceti, lucru petrecut în martie 1963. Fratele Branham a legat de aceste șapte tunete marile așteptări ale

lucrurilor ce urmau să vină, respectiv credința pentru răpire și lucrarea finală a lui Dumnezeu în Biserica Mireasă. El tânjea să vadă ultima slujbă în care Cuvântul vorbit să fie confirmat cu putere și lucrurile să se producă pe loc, – „*Zi numai un cuvânt și robul meu va fi tămăduit!*” –, așa cum o experimentase el de cinci ori, dacă îmi aduc bine minte. Eu însumi am trăit acest lucru de două ori. Aceste lucruri vor avea loc în timpul restituirii depline în mijlocul Miresei, când se va descoperi și credința necesară pentru răpire.

Fratele Branham a fost cunoscut în lume doar ca un evanghelist cu un mare dar de vindecare și de deosebire a gândurilor. După deschiderea peceților în martie 1963, el a mai făcut doar o singură călătorie în Africa de Sud, la sfârșitul lunii mai 1965, dar acolo nu a putut avea adunări, pentru că pe viza lui era înscrisă prevederea: „fără adunări, fără rugăciuni pentru bolnavi”. Așa că a mers la vânătoare împreună cu fratele Sidney Jackson și alți frați, fiind cazat la hotelul Primrose din Johannesburg. Frumoasa piele de zebra pe care el a stat împreună cu frații la ultima rugăciune din Africa, mi-a fost dăruită de fratele Sidney Jackson și încă stă atârnată pe perete în camera mea de zi. Ultima masă servită înainte de plecarea lui a fost luată în casa fratelui Lucas De Beer, în Kempton Park.

Acum se ridică o întrebare importantă: ce valoare spirituală au publicațiile despre călătoriile de vânătoare și despre alte multe experiențe personale pe care cineva le-a avut cu profetul? Unde este scris că cineva trebuie să fie martor al unor asemenea lucruri? Singurul lucru care contează cu adevărat este experiența pe care a avut-o un om cu Dumnezeu și o chemare de care lui Dumnezeu nu-i pare rău (Romani 11). Apostolul Ioan, care a fost martor al slujbei lui Ioan Botezătorul și a trăit și timpul slujbei Domnului nostru, a fost martor la ceea „*ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieții.*” - 1Ioan 1:1. Este vorba despre o mărturie venită de la unul care avea o chemare la slujba Cuvântului vieții, și nu despre lucrurile vorbite de unii frați care se referă la profet. Dumnezeu este întotdeauna propriul Său interpret. Cuvintele Vechiului Testament și lucrurile pe care apostolul Pavel le-a predicat au fost înțelese greșit încă de la începutul Noului Testament (2 Petru 3). În același fel sunt interpretate greșit afirmațiile fratelui Branham.

Apropo că nici nu-ți poți imagina ca oameni despre care se spune că îl reprezintă pe profet de când fratele Branham a plecat, să afirme până

astăzi că acesta se va întoarce înainte de venirea lui Isus Hristos și că va avea o slujbă deosebită în cort timp de 30 până la 40 de zile. Din anul 1966 îi tot cer bărbatului care a făcut pentru prima dată această afirmație, pe care încă o crede și o predică, să-mi arate unde a exprimat fratele Branham un astfel de lucru. Până în momentul de față nu am primit nici un răspuns. Același om și alții împreună cu el, care în 1966 așteptau și credeau în învierea profetului, acum nu mai așteaptă întoarcerea lui Isus Hristos, ci mai degrabă învierea profetului. Aceasta nu este doar o învățătură falsă, ci o înșelătorie demonică. Oamenii își pun încrederea în ea, pentru că a fost pusă de alții în gura fratelui Branham, fără ca acesta să o fi spus vreodată. Tot ce fratele Branham a văzut în „cortul viziunilor”, se va împlini. De asta sunt absolut sigur. Totuși, aceasta nu va fi făcută de un om, ci de Însuși Domnul, care Își va desăvârși lucrarea Sa cu mare putere în mijlocul poporului Său. În 19 ianuarie 1966 am văzut în vedenie cortul și mulțimea de oameni care îl umpleau. Partea de nord a cortului se asemena cu o catedrală; era o clădire cu balcon. Celelalte părți aveau forma unui cort rotund. L-am văzut pe fratele Branham înaintea adunării, întorcându-se cu spatele spre oamenii care se adunaseră, pentru că el era acolo și privea în direcția opusă. În timp ce stăteam la balcon și priveam la cele ce se petreceau, o voce m-a strigat pe nume și a zis: „Timpul tău a sosit...Întoarce-te spre oameni și spune: „Întoarcerea lui Isus Hristos este foarte aproape!...”” Ce ar fi dacă acum se împlinește ceea ce a fost arătat în „vedenia cortului”, Cuvântul fiind predicat în toată lumea? La sfârșit, când balaurul va sta înaintea femeii, iar presiunea va veni, va avea loc cea mai puternică cercetare dumnezeiască pe care a experimentat-o vreodată omenirea pe acest pământ. Va avea loc o puternică demonstrație a slujbei Cuvântului Vorbit în întreaga lume, nu într-un mic cort, undeva în SUA. „*Căci Domul va împlini pe deplin și repede pe pământ Cuvântul Lui.*” - Romani 9:28; Isaia 28:21. În timpul acelei scurte perioade dinaintea revenirii lui Hristos, noi vom experimenta restituirea totală, care va duce la desăvârșire și răpire.

Parcursul spiritual al Bisericii Noului Testament a fost deja preumbrat în domeniul natural prin poporul Israel. Știind de foametea care urma să vină, Iosif a depozitat hrană pentru a fi distribuită mai târziu (Genesa 41-49). Iosua a poruncit: „*Pregătiți-vă merinde, căci peste trei zile veți trece Iordanul acesta ca să mergeți să cucerii țara...*” (Iosua 1+3). Cuvântul descoperit se afla în chivotul legământului, care era cu

poporul lui Dumnezeu, și Dumnezeu era cu ei din cauza Cuvântului făgăduit care le-a fost dat. În exemplul lui Iov ne este arătată restituirea pe care el a primit-o într-o măsură îndoită (cap. 42). Apostolul Iacov l-a menționat pe Iov în capitolul 5 în legătură cu revenirea lui Isus Hristos.

Povestioarele drăguțe din predici și bine-intenționatele și excelent editatele publicații care prezintă fapte ale profetului, din diferite perioade ale vieții fratelui Branham, au doar valoarea unui spectacol. Trebuie să ne întrebăm dacă nu cumva aceste lucruri distrag atenția oamenilor, conducându-i pe lângă ceea ce face Dumnezeu în prezent și determinându-i să aștepte împlinirea unor lucruri pe care Dumnezeu nu le-a făgăduit în Cuvântul Său. Până în ziua de azi nu știm dacă Ioan Botezătorul a avut o mătușă sau un unchi. Nu știm aproape nimic despre viața privată a lui Petru, Iacov sau Ioan, și foarte puține despre viața apostolului Pavel. Tot ceea ce aveam nevoie să știm, ne-a fost spus, și anume că ei au primit o trimitere divină și au fost așezați în slujba Bisericii. Nu ne este relatat nimic despre frații Domnului, Iuda și Iacov. Nu cunoaștem povestea vieții lor sau alte lucruri despre familiile lor. Nu știm decât că au fost apostoli. Oriunde fratele Branham, ca profet, devine subiect principal și atenția este îndreptată asupra persoanei lui, acolo este predicată o altă evanghelie, una de obârșie omenească (Gal.1). Pentru noi are valabilitate doar Evanghelia lui Isus Hristos. Noi nu îl predicăm nici pe Pavel, nici pe Petru, nici pe fratele Branham, ci pe Isus Hristos, ca cel înviat care se va întoarce curând, așa cum L-au vestit Petru, Pavel și fratele Branham. De fapt, dușmanul este cel care i-a divizat pe credincioșii mesajului timpului de sfârșit în diferite grupări în care Scripturile și afirmațiile fratelui Branham sunt greșit interpretate, iar, prin aceasta, ei sunt îndepărtați de la predicarea adevăratului Cuvânt.

Imitatorii vor să distrugă credibilitatea celui care poartă adevăratul Cuvânt, tocmai ca interpretările lor să poată fi prezentate drept credibile. Totul se face cu intenția de a submina influența Cuvântului prin defăimarea (răspândirea de minciuni, bârfe) celui care a fost însărcinat să predice Cuvântul. Oamenii lui Dumnezeu sunt trimiși pentru ridicarea unora și pentru ca alții să se poticnească și să cadă, așa cum este scris și despre Domnul nostru (Luca 2:34). Apostolul Pavel scrie despre oamenii lui Dumnezeu: „...pentru aceștia, o mireasmă de la moarte spre moarte; pentru aceia, o mireasmă de la viață spre viață.” (2Cor.2:16). Apostolul Iuda vorbește despre acei frați care au participat la mesele de dragoste,

dar care s-au separat mai târziu: „*Vai de ei! Căci au urmat calea lui Cain! S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam din dorința de câștig! Au pierit într-o răscoală ca a lui Core!*” (vers.11). Totuși, toți credincioșii adevărați sunt recunoscători pentru Cuvânt; pentru ceilalți, nici Domnul, nici slujitorii Lui nu pot face lucrurile corect. Un adevărat slujitor al lui Dumnezeu consideră ca o mare onoare batjocura din cauza lui Hristos și a Cuvântului Lui. El renunță la înalta cinstitoare pe care o primesc cei care, pe de o parte, se referă la profet, iar pe de altă parte, răspândesc propriile interpretări. Un slujitor al lui Dumnezeu predică doar Cuvântul lui Dumnezeu care rămâne în veci. Numai Cuvântul este elementul prin care ne putem verifica pe noi înșine și pe alții, pentru a vedea dacă cineva urmează calea lui Cain, se află în rătăcirea lui Balaam sau chiar în cuvintele atrăgătoare ale lui Core. De aceea, copiii făgăduinței sunt numai cei care sunt născuți din nou și sunt rezultatul Cuvântului Sămânță. „*Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței. Și cum s-a întâmplat atunci, că cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul, tot așa se întâmplă și acum.*” - Galateni 4:28,29. Aceste două versete ne spun foarte multe. În primul rând este vorba despre „Cuvântul făgăduinței”, apoi despre „Duhul făgăduinței” care descoperă Cuvântul în copiii făgăduinței.

Anul care pare că abia a început a ajuns deja la sfârșit. Nici o zi, nici o oră, nici o ocazie pierdută nu se vor mai întoarce. Privim înapoi spre anul 2002, constatăm că a fost un an binecuvântat într-un mod bogat și deosebit. Noi țări și orașe au fost incluse în proclamarea mondială a mesajului divin. Predicile fratelui Branham și publicațiile noastre sunt tipărite și în limbile țărilor din sud-estul Asiei și Orientul Îndepărtat. Dacă vom continua în acest ritm, și fie ca Domnul să ne ajute, vom ajunge să cuprindem în curând întreaga lume prin călătoriile misionare, prin multele posturi de televiziune și prin literatură. Până acum am avut programe săptămânale în limba engleză transmise prin stația de televiziune din Kazahstan care acoperă 74 de țări și prin cea din Islanda care transmite programele în 32 de țări. Continente întregi vor fi atinse în curând de marea proclamare a mesajului timpului de sfârșit.

În final, doresc să le mulțumesc din inimă fraților slujitori din bisericile locale care încă de la început au rămas hotărâți împreună cu

mine pentru a susține predicarea adevăratului Cuvânt. Multe mulțumiri și celor care lucrează în centrul misionar pentru a sluji lumii întregi. Vreau să-mi exprim aprecierea față de frații slujitori din toate țările lumii pentru buna cooperare. Celor care se ocupă cu lucrarea de traducere și cu împărțirea hranei spirituale, le dorim ca mâna lui Dumnezeu să se odihnească peste ei, să le dea înțelepciune și pricepere pentru a face bine lucrul Domnului. Toți aceia care sprijină această mare lucrare a lui Dumnezeu prin rugăciunile lor zilnice și prin zeciuiele lor pe care le aduc la casa vistieriei ca hrana să fie împărțită cu alții, cu siguranță vor primi răsplata credincioșiei lor. Pentru darurile voastre vă mulțumim în Numele Domnului Isus Hristos. Voi, cei care participați la semănarea seminței bune, veți avea și parte de bucuria mării recolte de suflete. Cei care nu participă cu ceea ce li s-a încredințat și nu aduc la casa vistieriei, așa cum spune Scriptura, lucrurile care de fapt aparțin Domnului, ci acționează după propriile lor păreri, ar trebui să citească încă odată în rugăciune textele din Maleahi 3:8-10 și să se întrebe înaintea lui Dumnezeu dacă este corect să-și dea zeciuielele predicatorilor auto-intitulați care și-au început slujba prin ridicarea lor împotriva trimerii divine a acestui timp, formând și conducând anumite grupuri. Având în vedere foarte apropiata revenire a lui Hristos, poate cineva să justifice folosirea banilor lui Dumnezeu în alte scopuri decât numai pentru răspândirea Cuvântului veșnic al lui Dumnezeu? Toate lucrurile greșite trebuie aduse în ordine, astfel încât rânduiala divină să fie restabilită biblic în toate domeniile. Nici unul din cei care aparțin de Biserica Mireasă nu va îndrăzni să lucreze conștient împotriva cuvintelor clare ale lui Dumnezeu. Ei nu vor mai umbla în continuare pe căile lor. Acesta este ceasul adevărului, când toți cei ce sunt din adevăr se vor supune și vor trăi fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu. Cine este corect în inima lui, înțelege toate lucrurile în mod corect.

Pentru anul 2003, dorim din inimă ca voia lui Dumnezeu să se facă în viețile noastre personale și, de asemenea, **în și prin** Biserica lui Isus Hristos. Lui, singurului Dumnezeu adevărat, Îi aducem lauda, cinstea și slava, prin Isus Hristos, Domnul nostru, acum și în veci. În harul Lui, El Și-a cercetat poporul și Se va întoarce curând pentru a ne lua acasă.

Amin!

Din însărcinarea lui Dumnezeu,

Bt. Frank